VIERDE JAARGANG
N° 32

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

Een eigenaardig geluid verscheurt plots de stilte. Om er de oorzaak van te zoeken, klimt een Indiaan naar de heuveltop...

(Zie blz. 14.)

Kuifje en zijn lezers

ELKE lezer van ons blad heeft zijn eigen opinie over « Kuifje ». Men houdt er van om die of die reden en blijft het trouw, maar men heeft toch ieder zijn kleine voorkeur voor een of ander tekenverhaal of kroniek.

Van al de brieven die ik krijg, lees ik liefst die waarin jongens en meisjes me ronduit schrijven wat er hen in « Kuifje » bevalt... en ook wat ze minder interessant vinden. Ik krijg ook brieven van vaders en moeders, leraars, priesters, missionarissen en andere lezers uit verre landen, die er allen aan houden me te laten weten wat ze van ons blad denken. Ik aanvaard welgemeende gelukwensen des te liever, wanneer ze vergezeld gaan van een even openhartige kritiek : Briefjes in de aard van : « Ik lees « Kuifje » sinds twee jaar en vind het een mooi blad, maar niettemin... » en dan volgt de reserve of de suggestie, die men meent te moeten maken of de tekortkoming waar moet op gewezen worden...

Ik moet bekennen dat zij die brieven schrijven zoals deze waarover ik het hier juist heb, mijn beste medewerkers zijn. Ik stel hun medewerking even zeer op prijs als die van de opstellers van onze kronieken en verhalen.

Lezers (die van 7 zowel als die van 77 jaar) vermoeden waarschijnlijk niet welke belangrijke bijdrage zij leveren tot de bloei en groei van ons « Kuifje », wanneer ze hun pen nemen om me eens hun opinie te laten kennen. Daarom vraag ik hen dat ze niet zouden aarzelen om me steeds met volle openhartigheid hun wensen en kritieken over te maken.

Ik maak van deze gelegenheid gebruik om allen die me op die wijze reeds hun medewerking bezorgd hebben, hartelijk te danken, en in deze dank betrek ik ook zij die nu het vaste voornemen maken me ook op die wijze te helpen (en die het niet bij een voornemen zullen laten).

Ieder Kuifjeslezer werkt mee aan zijn blad !

Kuifje

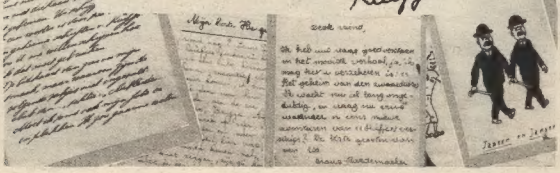

ONZE BRIEVENBUS

Ondanks de verlofperiode kwamen er toch nog een hele stroom brieven op de redaktie toe en mochten wij volgende nieuwe vrienden in het gulden register optekenen : **Erik de Latter, Eekloo; Edmond Carlier, Sint-Stevens-Woluwe; Louis Verbeek, Aarschot; Georges Gheysen, Wevelgem; Herwig Dupré, Mol, en Jan Severs, Jette.**

Hartelijk welkom aan allen ! Ik hoop dat jullie het clubreglement reeds op jullie duimpje kennen en het ook stipt naleven, zo zullen we lang trouwe en oprechte vrienden blijven.

★

Herwig Dupré, Mol. — Je beide brieven ontving ik in goede orde en intussen zul je het gevraagde zeker reeds ontvangen hebben. Het is waar wat je schrijft : « In Mol en omstreken is Kuifje nog veel te weinig gekend. » Het is daarom dat je toetreding tot onze grote familie me zoveel genoegen doet, temeer daar ik er vast op reken dat jij als flinke Kempenaar een propagandist van de bovenste plank zult zijn, en dat Kuifje in minder dan geen tijd door heel de jeugd van Mol zal gekend en gelezen worden. Ik hoop spoedig weer wat van je te mogen horen en zend je intussen vele hartelijke groeten.

★

HALLO ! HALLO ! VRIENDEN,

laat de **« Kuifjeswimpels »** lustig wapperen aan jullie fietsen en tenten. De Kuifjeswimpel weze voortaan jullie herkenningsteken !

Overal verkrijgbaar tegen de prijs van 10 frs.

★

Olav Verbeke, Antwerpen. — Je lange brief deed me veel plezier. Aan een goed en goedkoop fototoestel kan ik je spijtig genoeg niet helpen, maar ik wil wel eens navraag doen tussen de vele Kuifjesvrienden. Zo het leven van dieren je interesseert, zul je misschien wel veel genoegen gevonden hebben in ons artikel van vorige week : « De dieren wijzen de weg ». Je opstellen zijn ons altijd zeer welkom, op voorwaarde natuurlijk dat ze origineel zijn en op juiste waarnemingen berusten. Beste groeten.

★

OPROEP AAN ONZE VRIENDEN !

Wie heeft er voor een Kuifjesvriend, die zich speciaal aan het leven van dieren interesseert en hun geheimzinnige leven graag vastlegt, een fototoestel te koop. Het mag vanzelfsprekend niet « te duur » zijn. Schrijven aan : Olav Verbeke, Van den Nestlei, 4, Antwerpen.

★

Boy : « Pardon, mijnheer ! Is u soms ook Kuifjeslezer ? »

KUIFJE MET VERLOF !

Wil je KUIFJE tijdens je verlof regelmatig ontvangen, lees dit bericht:

1. De abonné's delen ons naam, adres en abonnementsnummer mede evenals het JUISTE VERLOFADRES en data van begin en einde van de verlofperiode aldaar.
2. Indien je niet geabonneerd bent en KUIFJE regelmatig wenst te ontvangen, geef ons dan het adres waar je je verlof doorbrengt evenals 5 frs. in **postzegels**, voor ieder nummer dat je wil ontvangen.

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Alle rechten voorbehouden voor alle landen.

ABONNEMENTEN 3 maand 6 maand 1 jaar

België : B. Fr. 60.— 115.— 225.—
Buitenland : 65.— 130.— 260.—
Kongo : 85.— 165.— 300.—

België : P.C.R. 1909.16, « Editions du Lombard », Lombaardstraat, 55, Brussel.
Kongo : Kuifje-Kongo, Postbus 449, Leo.
Nederland : Barnard, Van Oldenbarneveldstraat, 116a, Rotterdam, op P.O. Nr 500.486 t.n.v. Incassobank, N.V., Bijbank, Heemraadsingel, Rotterdam.

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail heeft zijn verloofde, prinses Zulima, verlaten om zijn koninkrijk te heroveren. Intussen verklaarde Abdul Key de oorlog aan de vader van de prinses. Zulima werd door een soldaat van het vijandelijk leger ontvoerd.

FURETTO SPRINGT DE SOLDAAT NAAR DE KEEL. DE SCHURK WANKELT...

IBN OMAR ONTMOET DE TROEPEN VAN PRINS ISMAIL EN IS ZEER VERHEUGD. HIJ DEELT DE PRINS DE LAATSTE BERICHTEN MEDE.

ZONDER TIJD TE VERLIEZEN BESLUIT ISMAIL DE PRINSES OP TE SPOREN.

ISMAIL EN ZIJN SOLDATEN KOMEN WELDRA AAN DE HUT WAAR DE TWEE MEISJES OPGESLOTEN ZIJN.

DE PRINS HOORT ANGSTGESCHREEUW. SPRINGT VAN ZIJN PAARD EN OPENT DE DEUR...

EEN VRESELIJK SCHOUWSPEL WACHT HEM... DE SOLDAAT HEEFT FURETTO NEERGESTOKEN EN WERPT ZICH NU MET HET WAPEN IN DE HAND OP DE MEISJES.

MET EEN FERME SLAG STELT ISMAIL DE SOLDAAT BUITEN STRIJD.

OVERGELUKKIG VALT DE PRINSES IN DE ARMEN VAN ISMAIL.

DE SOLDAAT DIE SLECHTS BEWUSTELOOS WAS, MAAKT GEBRUIK VAN DE ONTROERING VAN ZIJN VIJANDEN EN WERPT ZICH OP ISMAIL.

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte heeft zijn huisje verlaten om in de wijde wereld het avontuur te zoeken. Hij stelt echter vast dat hij nog niet tot ridder geslagen werd...

« Heer, ik ga niet van hier weg vóór je me tot ridder hebt geslagen », verklaart Don Quichotte aan de verbaasde herbergier. Deze laatste veronderstelt echter dat zijn gast niet toerekenbaar is en belooft hem bij 't eerste morgenkrieken ridder te slaan. Don Quichotte legt zijn wapens op de rand van een put als op een altaar. Het is daar dat de plechtigheid zal plaats vinden. De omstaanders spotten en lachen, doch Don Quichotte is zo zeer in dromen verzonken dat hij daarvan niets ziet of hoort. Hetzelfde ogenblik wordt door een ezeldrijver uitgekozen om z'n dieren te laten drinken. Don Quichotte ziet hem bij de put komen en roept : « Raak die wapens niet, ze zijn meer dan m'n leven ! »

De ezeldrijver haalt de schouders op, neemt de wapens van de ridder en gooit ze een eind vandaan. « Dat is wraakroepend ! Je zult op staande voet gestraft worden ! » schreeuwt Don Quichotte. Hij neemt z'n lans in beide handen en slaat er hard mee op het hoofd van de vermetele ezeldrijver, die bewusteloos op de grond valt. « God, roept de herbergier, hij wil hem doden ! » De herbergier begrijpt dat de ziekte van Don Quichotte gevaarlijker is dan hij meende en besluit zich van zijn gast te ontdoen. « We zullen dadelijk met de plechtigheid beginnen », zegt hij tot Don Quichotte...

De herbergier haalt een dik boek en vraagt Don Quichotte voor hem te knielen. Tot groot vermaak van de toeschouwers murmelt hij enkele zinnen uit dit boek met de nodige ernst en waardigheid. Dan gebiedt hij Don Quichotte het hoofd te buigen... Onder luide vreugdekreten geeft hij Don Quichotte met het plat van een degen zo'n ferme slag dat de ridder in zwijm valt... Een tijd later komt Don Quichotte weer bij kennis en dankt de herbergier, die hij « heer en meester » noemt, duizend maal. Hij straalt van geluk ! De herbergier geeft hem de raad z'n benen te vullen vooraleer op avontuur te gaan...

(Wordt voortgezet.

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

LEVE DE VAKANTIE!

Eerste bedrijf. — Als je eens wist, Kwik, hoe blij ik ben dat we naar zee kunnen! In deze stad kun je haast geen adem halen. De menigte verdringt zich in de nauwe straten, er is een lawaai van alle duivels... Terwijl ginds aan de zee...

Tweede bedrijf. — Flupke, aan 't strand...

NAAR HET LAND DER PINGUINS

In de Jeugdreeks van het Davidsfonds verscheen het eerste deel van de nieuwe jaargang: « Naar het land der Pinguins » dat met de Kan. A. Joosprijs 1948 bekroond werd.

De schrijfster van dit werk, Maria de Lannoy, is voor de jeugdige Vlaamse lezers lang geen onbekende meer. Haar naam garandeert ons een vlotgeschreven en goed gedialogeerd verhaal « waar er iets in gebeurt » zoals sommige jongens het uitdrukken.

« Naar het land der Pinguins » is het relaas van de avontuurlijke tocht van een Antwerpse jongen die droomt van de zee en de verre landen en onverwachts een kans krijgt om met een walvisvaarder naar de Zuidelijke IJszee te varen. De tocht gaat van Antwerpen naar Rotterdam en dan langs de golf van Biskaye Madeira, de Kanarische eilanden...

Al wat er op zo'n schip te leren en te beleven is, wordt met open ogen en oren verwerkt: de scheepvaarttermen, de sterrestanden, het bezoek van Neptunus aan de Evenaar. En na een bewogen walvisvangst, vaart het schip met volle lading naar zijn thuishaven.

Al wie met zijn verbeelding eens een reis naar de Zuidpool wil maken, moet « Naar het land der Pinguins » ter hand nemen en het verhaal lezen van Roel's wonderbare reis. De prijs van dit door Jan Waterschoot geïllustreerd jeugdboek bedraagt ingenaaid 27 frs.

JOHAN.

DE SYNCHRONISATIE

Jullie hebben zeker reeds opgemerkt dat de meeste films welke in het buitenland gedraaid werden, bij ons in een tweede versie gegeven worden. Zo wordt een Engelse film, b.v. soms in « originele », maar heel dikwijls ook in « Franse versie » vertoond. Men heeft over de synchronisatie al heel wat kwaad gesproken en dikwijls met recht, toch houden de meeste toeschouwers er meer van dan van ondertitels die vaak het beeld zelf verminken. Het synchroniseren van een film is alles behalve gemakkelijk en op dit gebied valt er nog veel te leren. Men moet in de eerste plaats trachten te bekomen dat de woorden die gesproken en door het publiek gehoord worden, harmonieëren met de personnages die op het doek verschijnen.

Hoe gaat men nu te werk? De buitenlandse films welke naar ons land komen, zijn meestal vergezeld van de dialoog. Nu moet men deze teksten vertalen niet zozeer naar de letter, doch wel naar de inhoud en hun eigenlijke betekenis. Men moet ook trachten de woorden te vinden die overeenstemmen met de bewegingen door de lippen van de spelers gemaakt. Dat is van zelfsprekend niet altijd mogelijk en wanneer het beeld in de schaduw blijft, of de personen ver van de camera verwijderd zijn, is dit ook niet nodig.

Om de atmosfeer van de film juist weer te geven, wordt bij verscheidene malen voor de artisten-dubbelgangers afgerold in de gesproken originele versie. Dan wordt de film in fragmenten geknipt, en de oorspronkelijke dialoog vervangen door de nieuwe tekst.

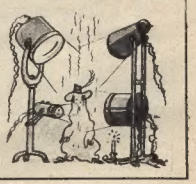

(Wordt voortgezet.)

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Alex moest met Brutus een gladiatorengevecht leveren. Men had er voor gezorgd dat hij zou verliezen. Onze vriend kan echter ontsnappen aan z'n vijanden, doch wordt door Brutus achtervolgd...

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is alleen vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, te zoeken waarover men reeds verschillende weken zonder nieuws is. Pierre de Lursac en pater Ravennes organiseren een expeditie. Na verscheidene dagen komen ze aan de zoom van een oneindig woud...

HIER en daar lag een bayou te stinken; het brakke water lokte de dikhuiden aan; de drijvers bewerkten duchtig hun oren om hen te beletten zich in die vieze slijkerige poelen te wentelen, in de schaduw van doornachtige en verwrongen bomen. Toen was de helling bruusk begonnen en tevens ook de moeilijkheden. Men moest zich een weg banen met de hakbijl tussen het niet te ontwarren kluwen van neergestorte boomstammen, lianen, struikgewas en slingerplanten. Die vochtigheid sippelde onverpoosd uit de grond bedekt met een zware laag bladeren, de rotheid van de plantenafval brak open in zwartachtige luchtblazen en verspreidde een walgelijke stank.

Uit heel die rottende viezigheid daagden weldra ook de bloedzuigers op, de ontelbare rode brousse bloedzuigers van het Moï-land, en wierpen zich op de mensen. Deze rukten ze los al lopend, wat niet belette dat na de eerste dagmarsj, een weinig vóór de halte, drie onder hen, de benen vol lange sliërten bloed en met wonden bedekt neerstortten onder luid gejammer. Gelaten, het aangezicht verwrongen van pijn, waren ze neergevallen op een oude boomstronk; ze schudden met hun doorkorven benen, waarop zich steeds andere bloedzuigers vastzogen. Men was gedwongen hen te verzorgen en te ondersteunen tot aan de legerplaats; 's anderendaags voordat ze konden verder trekken, zag Pierre zich genoodzaakt hen de terugweg te doen opgaan. De olifanten, van hun kant, uitgeput van vermoeienis, afgemat van het eeuwige klimmen en dalen, schudden woest met hun lange deerlijk gehavende oren, en vertoonden de hele dag lang stijgende bewijzen van hun prikkelbaarheid en gejaagdheid.

De drijvers staan op wacht vóór de kampvuren. De ketens waarmee de beesten vastgesnoerd waren zijn verdubbeld; deze avond, meer nog dan overdag, scheen het alsof sombere gepeinzen woelden in de zware koppen van de olifanten en of in hen een stille woede groeide.

Bokomobo - uit - de - brousse, de leider, trappelt zwaar met zijn logge poten om de palen waaraan ze vastgebonden staan. Het is een zware mannetjes-olifant, onlangs op de hoogvlakten van Boloven gevangen. Diep zit in hem nog ingeplant het instinct van de geheimzinnige geluiden van het grote woud, van de bergen. In de namiddag waren ze over de weg gekomen van een vrije horde; lang besmuffelde hij het; toen hief hij de tromp en had zijn wild getromp uitgestoten over het woud — een vreemd en zonderling getromp, als de wilde adem van de wind die eertijds woei over de grote vlakten waarin hij zijn vrij en onafhankelijk leven had geleid. De andere dieren van het konvooi ondergingen zijn kracht en heerschappij. Gedwee volgden zij hem.

Dit dreunend en onrustig getrappel maakt Pierre bevreesd.

Doffer klinkt zijn stem wanneer hij herhaalt :

— Ja, de houding van mijn volk en van de dieren is bevreemdend, vooral die van de dieren.

Hij kijkt rond zich. Rond een breed vuur, om beurten door beide gidsen onderhouden, liggen de soldaten te slapen; een zware onrustige slaap. Doorheen het dichte gordijn van de bomen bereikt hem de stem van de drijvers.

De drukkende koude lucht goot haar vochtigheid over hen uit in een zachte mist; het woud werd omvat door die loomheid. Ook Pierre werd erdoor bevangen, en geeuwde. Plots denkt hij op Wanda, en staat op. Hij schudt de kommer van zich af, verdrijft zijn twijfel, en zegt :

— Ik zal er geraken, met of zonder hen, alléén als het moet...

Ruw, bijna woedend nu, herhaalt hijdit, terwijl hij de missionaris aankijkt :

— Ik zal er geraken... ik zal...

Doch het in de duisternis gehulde woud versmoorde zijn stem; de priester, in gedachten verzonken antwoordde niet.

— « Bay chon. » (Wat gebeurt er ?)

— « Breil koil toxo. » (Ze hebben de rug gekeerd. Ze zijn gaan lopen.)

Dit brulden de gidsen luid, samen met een hele reeks verwensingen.

Pierre schiet wakker, kijkt om zich heen. Pater Ravennes ligt op zijn rug, met de handen gevouwen, en slaapt. Zijn mager aangezicht bewaart zelfs in zijn slaap een uitdrukking van zachtheid en sereniteit, die de jonge man trof. Om hen heen zweefde een grijsachtige klaarte, ternauwernood merkbaar.

De stemmen van de Moïs kwamen naderbij, barsten los; het tentzeil werd weggeschoven, en de twee mannen traden binnen, met de lans in de hand, huilend en druk gebarend; instinctmatig grijpt Pierre naar zijn revolver.

Met een ruk richtte de missionaris zich op en onderbrak :

— Wat is er gaande ?

De twee gidsen scheeuwden te zamen :

— Zij zijn weg, allemaal... allemaal... terwijl we sliepen.

Ze wankelden, stonden niet goed op hun voeten, maakten allerlei gebaren.

Lursac kijkt hen aan zonder te begrijpen. Hij meent dat ze dronken zijn.

— Weg ? Waarheen ? Over wie hebt ge het ?

Met een vloek zei Ngur :

— De linhs, die hondskinderen... Weggelopen, gevlucht. Ik had u gewaarschuwd, heer. U had het hen moeten zeggen. Dan hadden we dadelijk geweten wat wij aan hen zouden gehad hebben...

Pierre luistert al niet meer. Plots is hij bleek geworden. Plots ook stijgt hem het bloed naar het hoofd, stoot de twee mannen omver en stormt naar buiten. Pater Ravennes komt hem vlug achterna. Te midden van de open plek in het woud blijven ze staan. De kampvuren sterven uit. Hier en daar vonkte nog een stuk hout op. Ten alle kanten lagen over de grond kampzakken verspreid, waarin men nog de indruk van de hoofden die er op gerust hadden kon merken. Pakken kogels lagen ook in het ronde.

(Wordt vervolgd.)

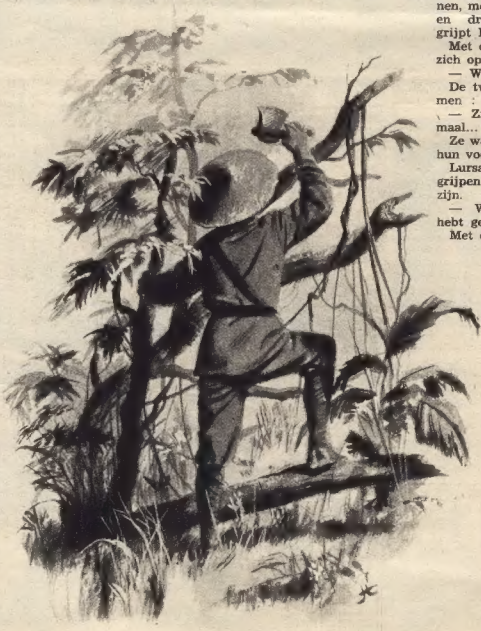

Met de bijl in de hand moesten ze een weg banen voor de dieren...

HET KOMPAS
(vervolg)

WELLICHT hebben jullie een zeekompas gemaakt volgens de aanduidingen in mijn laatste kroniek... Er zijn echter nog andere mogelijkheden voorhanden.

Weten jullie dat de kapitein van een schip ook 's nachts altijd de richting kan kennen die hij volgt, zonder daarom uit zijn bed te moeten komen ? Toch is het zo, en zichier op welke wijze. Boven het hoofdeind van zijn bed is er een kompas met vloeistof in de zoldering ingewerkt, wiens bodem doorschijnend is; de windroos zit onder de drijver in plaats van er boven zoals in de andere. Jullie kunnen die variante ook eens proberen, maar het biedt geen praktisch nut.

Een vliegtuigkompas daarentegen is veel interessanter en kan ook op het stuurboord van een auto aangebracht worden. Ook wordt hij op de zelfde wijze gemaakt, een naald op een drijver in een glazen recipient gevuld met een vloeistof, doch zonder windroos. De drijver wordt omringd met een celluloïd-ring, gegraduëerd als een meter, maar precies met 360 onderverdelingen, de graden. Op graad 0 staat Noord; hij wordt precies vastgehecht aan de Zuid-

pool van de naald; de graduering gaat dan verder links op. Op graad 90 staat Oost; op 180° Zuid; op 270° Westen; graad 360° valt precies op 0°. Uit de bokaal komt slechts een klein vierkant te voorschijn, als een raampje juist tegenover je, waarop een licht vertikaal streepje, dat met 0° moet samenvallen als het voertuig precies Noordwaarts bolt. Dit is ook zeer interessant in motorboten die de zitplaatsen op dezelfde wijze hebben als in een wagen.

Als jullie echter op een boot een goed landkompas willen gebruiken is dit best mogelijk. Maar dan moeten jullie dit ophangen zodat het steeds horizontaal blijve, welke ook het deinen van je boot wezen. Zoals op mijn schets moet het met zeer losse assen vastgehecht worden, tussen twee vaste concentrische kringen; alles moet in een hermetisch gesloten doos zitten, met een ruitje aan de bovenzijde. Dat maakt je dan vast aan de boot, zodat de Noord-Zuidas van het kompas gelijk loopt met de as van de boot. Op de kleine yachts van mijn vrienden had ik reeds het genoegen die verschillende soorten kompassen aan te brengen tot hun grote voldoening. Welk systeem jullie nu ook volgen, voorziet dat jullie het ook 's nachts gebruiken kunnen. Zorg dus voor een verlichting, bv. met een kleine ampoule en een batterij van een zaklicht.

7 Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

Portret van koning Ferdinand, door El Greco.

RENAISSANCE IN SPANJE

De schilderkunst.

VAN 1548 tot 1614 leefde er in Spanje een groot schilder El Greco *genaamd omdat hij van het Griekse eiland Kreta afkomstig was. Zijn eigenlijke naam is* Domenico Theotokopuli. *Als knaap kwam hij naar Venetië en werd er leerling van Titiaan en Tintoretto. In 1577 kwam hij zich in Spanje vestigen en vond weldra zijn eigen stijl. Deze kenmerkt zich door expressieve vormen, gewijzigde verhoudingen, slanke, lange lijven en lange, smalle gezichten. Ook z'n kleuren zijn kenmerkend. El Greco heeft een grote voorliefde voor grijs en soms ook schril rood. El Greco dacht zich aan het hof van Filips II dienstbaar te kunnen maken, doch de koning begreep zijn werken niet en zo werd deze kunstenaar geen hofschilder. El Greco schilderde nochtans Spaans! Hij konterfeite het Spaanse volksleven (« De Kreupele » in het Louvre) en legt in al z'n portretten met strenge zelfs misvormde gezichten het tijdsbeeld van het Spanje van de XVIe eeuw. El Greco was een idealist en zijn figuren lijken soms op vlammende toortsen die oplaaien uit het duister.*

Alles streeft opwaarts bij hem. In het doek « Begrafenis van de graaf van Orgaz *» meent men in 't midden van het doek het zelfportret van El Greco te herkennen. Zekerheid heeft men daarover echter niet. Een tijdgenoot, Paravicino, bezong hem als volgt : « Kreta schonk hem het leven en Toledo zijn penseel ».*

Een van zijn machtigste doeken is zeker « Zicht op Toledo *». In deze stad bracht hij het grootste deel van zijn leven door.*

Kristus aan het kruis, door El Greco.

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGÉ

Jo en Jetje zijn eindelijk in de missiepost van pater Francœur aangekomen en spreken door middel van de radio met hun vader te Parijs.

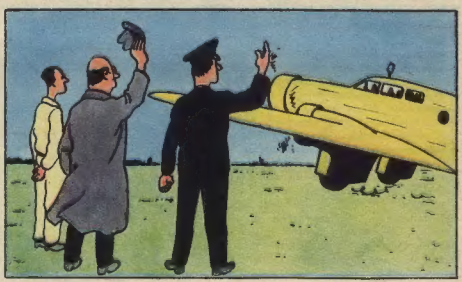

CORENTIN BIJ DE INDIANEN

Zwarte Bison, het opperhoofd van de Sioux, heeft besloten Genoveva naar het doel van haar reis te begeleiden. Onderweg hebben Corentin en Wakita zich van de karavaan verwijderd.

TEKENINGEN van Paul CUVELIER

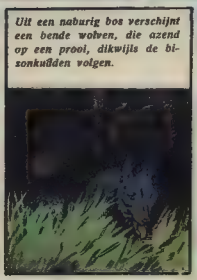

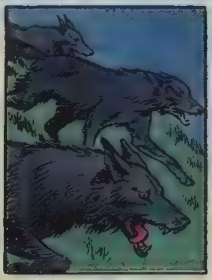

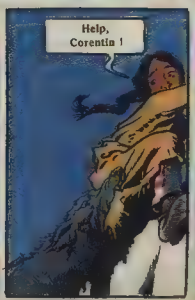

(Wordt voortgezet.)

Komt deze JEEP uit Lilliput?

JACKIE VLAENE, DRIE JAAR EN ZES MAANDEN OUD, BESTUURT SINDS MEER DAN EEN JAAR ZIJN EIGEN AUTO

Is het misschien omdat Temsche-bij-Sint-Niklaas niet lange de grote baan ligt dat het groot publiek Jackie Vlaene en zijn jeep nog niet kent? « Kuifje » heeft hem en zijn vader ontmoet en hen in naam van onze lezers geïnterviewd. Wat welke jongen zou zich niet interesseren voor zelfzekerheid, chauffeur die zijn wagen met een verbluffende handigheid en zelfzekerheid door de straten van de stad Temsche stuurt tot grote verwondering van talrijke voorbijgangers, fans de jeugd en tot jolijt van de hele bevolking, de ervaren autobestuurders en de strenge rijkswach-ters in 't bijzonder ?

HOE JACKIE'S JEEP ONTSTOND

Vader Vlaene is thans negen en dertig jaar oud en werkt als mecanicien op de scheepswerf van Temsche. In 't begin van verleden jaar kwam bij op het idee voor zijn zoontje een miniatuurmotorfiets te bouwen, maar bij zat dit plan op, en Mijnheer Vlaene zette zich vol vormde te maken van zijn eigen jeep. De grimlietste middelen in de gesnaagd te maken. Zo dat 1,44 meter lang is en 68 centimeter breed, bleek plaats aan vier personen te bieden. Het te stekken dat alle kritiek met een kleine kunstruktie en de versorging van de carrosserie ! Het wagentje is voorzien van een stijn er steeds bij de vleet — motor, de ruitenwissers, de claxon, is voorzien van een enkele der twee koplichten en de achteruitkijkspiegel. op moderne auto ontbreekt : Noch de richtingaanwijzers, noch de knap een moderne en evenals de richtingaanwijzers, noch de bijkomstigheden van tionneren en neerklapbaar (een luxe wotheen bestaat uit een kraan, het op- en een mascotte (een ultuw Pinkstereen voor het eerst spiegeltje en een bewaarscheel van Temsche, welke

De kleine Jackie, die verleden jaar met Pinkstereen voor het eerst met zijn prachtig rood wagentje op de straat kwam, is nu al een knap chauffeur. Zuster Calixta van Temsche, die Jackie reeds goed en leerlingen de « Weesgegroet » aanleerde, die Jackie reeds goed en vroom kan bidden, mag er stellig fier op gaan dat zij sinds Pasen de jongste chauffeur ter wereld in haar klas heeft.

NOG ENKELE TECHNISCHE BIJZONDERHEDEN

De auto, n° 821946 (de geboortedatum van de jongeheer Vlaene) is reeds goed ingereden. Hij heeft al 500 kilometer afgelegd. De kruisnelheid bedraagt 5 kilometer, maar de maximum-snelheid haalt de 25 kilometer. De met de diameter. Vader Vlaene stuurt gummibanden gemonteerde wielen hebben 21 centi-meter diameter. Vader Vlaene stuurt gummibanden gemonteerde wielen hebben 21 centi-De 20 millimeter dikke assen verdragen zelf de wagen van zijn zoon.

ER KOMEN LIEFHEBBERS OPDAGEN

Alhoewel de auto hem maar 795 frs. gekost heeft (zonder rekening te houden met de werkuren) heeft vader Vlaene het herhaald aanbod van notabelen uit de streek gekregen om hun kinderen die ook zo'n echte auto willen niet verkocht worden en 10.000 frs. bieden voor de wagen of een eventueele broer) steeds van de hand gewezen, omdat hij niet over de tijd beschikt om er anderen te maken, ofschoon dit met de opgedane ervaring vlugger zou gaan.

De motor van de miniatuurjeep heeft slechts 100 frs. gekost, de wielen 400 frs., de plaat waaruit de carrosserie gemaakt werd, 20 frs., de rode lakverf 145 frs., de lichtjes 95 frs. en de drijfriem 25 frs. Ofschoon het plan zeer aanlokkelijk is, geloof ik niet dat er velen zullen in-slaan om het welgelukte experiment van M. Vlaene na te volgen, want er is oneindig veel geduld, enthousiasme, en vooral een grote technische kennis en vakmanschap vereist om zo'n onderneming tot een goed einde te brengen.

EEN INVITATIE

Alle lezers die eens in de buurt van het mooie stadje Temsche aan de Schelde komen, mogen naar Jackie Vlaene gaan, die in het centrum van de stad woont (Franklin Rooseveltstraat, nr 10). Jackie en zijn vader zullen met genoegen hun prachtwagen tonen en wanneer men zich met « Kuifje's » groeten aandient, zal hen veel hartelijk onthaal te beurt vallen, want Jackie kijkt reeds met een hartelijke stelling naar Kuifje's tekenverhalen, die zijn vader voor hem commenteert.

Johan de BRABANDER.

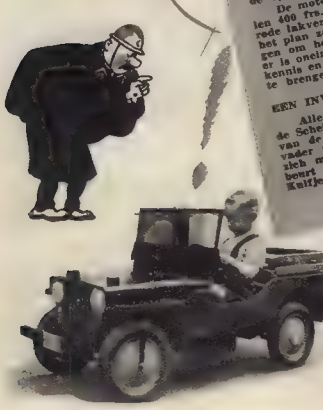

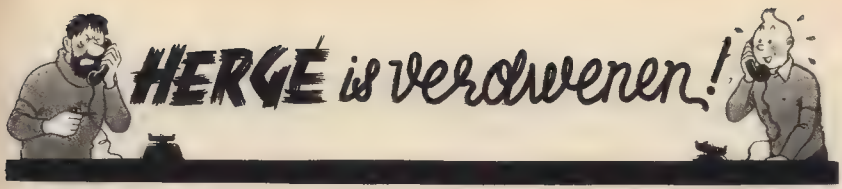

NET als jullie, heb ik vorige week vastgesteld, beste vrienden, dat « Het Zwarte Goud » onvindbaar was in ons weekblad. Zodra ik over m'n teleurstelling heen was, heb ik gezegd : « Zo de tekeningen van Hergé niet in « Kuifje » verschijnen, moet daartoe een gegronde reden bestaan. » Ik heb het dan in m'n hoofd gezet de juiste oorzaak te vinden.

Het huis is verlaten.

Ik ben naar Boschvoorde getramd, waar Hergé sedert vele jaren woont. Ik belde aan, maar er kwam niemand. Nog maar eens beproefd, doch het was tevergeefs, het huis stond verlaten. Ik drentelde nog een beetje rond en ontwaarde opeens achter een venster van het gelijkvloers de kop van de Siamese kat, huisdier van onze vriend. Ze knipperde met haar ogen als wou ze zeggen : « Ik vraag me ook af waar m'n meester is. Hij is reeds verscheidene dagen weg... »

Bezoek bij de kapitein.

Ik besloot dan kapitein Haddock even te gaan interviewen, wellicht wist die er meer van. Ik vond hem op zijn buitengoed te Moulinsart, druk bezig een reeks monocles te passen, die zijn trouwe Nestor had meegebracht.

Waar Hergé is? zei de kapitein als antwoord op mijn vraag. Weet ik niet, m'n beste! Heel zeker met verlof, zoals iedereen trouwens. Hebben de lezers van « Kuifje » dan geen verlof misschien? Waarom zou hun grote vriend Hergé niet eens wat rust mogen nemen? Weet je wel dat hij nu reeds *twintig jaar* ononderbroken werkt en tekent opdat de jonge lezers iedere week een nieuw en boeiend avontuur zouden onder ogen krijgen? Sedert twintig jaar heeft hij nog nooit eens ernstig verlof genomen. Wie zou er daarvan niet moe worden? Ik wed dat het jonge volkje dat « Kuifje » leest, dit regime niet lang zou uithouden! Maar, om je de waarheid te zeggen, ik veronderstel slechts dat Hergé verlof neemt zoals de rest van de wereld; zekerheid heb ik daaromtrent niet. Wat ik echter wel weet is, dat ik thans met verlof ben en dat je me niet moet komen storen terwijl ik zulke gewichtige bezigheid heb.

Ik begreep, en drong niet verder aan...

« Waar ben ik ? »

Janssen en Janssens bieden hun diensten aan...

Nog één kans rest me, dacht ik, de twee Belgische detektieven Janssen en Janssens die reeds zo dikwijls bewezen hebben een fijne neus te hebben voor geheimzinnige zaken. Ik vond hen wandelend in de sprookjestuin van emir Mohammed. Ze lagen er goed uit, doch waren ontevreden omdat ze Kuifje bij z'n opzoekingen niet mochten behelpen.

Hergé is verdwenen? vroegen ze verbaasd. Dat is prachtig! Overhaal de emir ons in vrijheid te stellen en in acht dagen brengen we je onze vriend terug, dood of levend!

Jullie kunnen zich wel voorstellen dat ik al het mogelijke gedaan heb om hen ver te houden van de zo gewenste opsporingen!

Wat zegt de pendel van professor Zonnebloem ?

Het spreekt vanzelf dat ik ook bij onze professor ben gaan aankloppen in de hoop toch iets te vernemen omtrent onze vriend. Met de pendel in de hand antwoordde hij mij :

— Een beetje meer naar het Westen, beste vriend! Hij is heel zeker te Boschvoorde, in Holland, of in Zwitserland. Het kan echter ook dat hij in Argentinië of Peru verblijft! Het is ook mogelijk dat hij thans in de vijvers van Virelles zwemt.

Hiermee was ik nog geen stap verder.

Kuifje bevindt zich in een kritieke situatie.

Ten einde raad heb ik Kuifje zelf aangesproken. Jullie weten, vrienden, dat Hergé hem in het bureau van professor Sullivan liet. Ik ben op mijn beurt op het balkon gekropen en vond Kuifje die juist de deur achter zich weer sloot. Hij sloeg de armen in de lucht toen hij me zag en riep :

— Wat zeg je? Hergé verdwenen?... En dat op het ogenblik dat ik het geheim van « Het Zwarte Goud » ga doorgronden! Het treft slecht! Ik hoop dat hij me hier niet lang zal laten zitten, want erg veilig is het niet.

We dachten samen na over de middelen om Hergé terug te vinden.

Dokumenten en getuigen.

De twee detektieven Janssen en Janssens hebben me reeds enkele dokumenten laten geworden die ik hier publiceer. Ze beweren, nl., dat ze op het Noordzeestrand een kleine spade en een emmer gevonden hebben met de initialen R.G., evenals een wimpel waarop de naam K.U.I.F.J.E. te lezen staat...

De radio zond een S.O.S. naar de vier windstreken uit en nog geen uur later was er reeds een antwoord van de portier van een groot hotel uit Buenos-Ayres. Het luidde : « We hebben hier een personage zien binnen komen die van kop tot teen aan de persoonsbeschrijving van Hergé beantwoordt. Zware, gekruide snor, lang, metalen bril. »

Later vernamen we dat deze persoon met de president van Venezuela vereenzelvigd was!

Wat er ook moge gebeuren, beste vrienden, ik beloof plechtig jullie op de hoogte te houden van mijn opzoekingen.

DE REPORTER.

« Hergé is verdwenen ? Kijk, kijk, waar is hij ? Ik ben er vlakbij... »

« Verdorie ! Hergé is verdwenen en zijn potje kookt op 't vuur. »

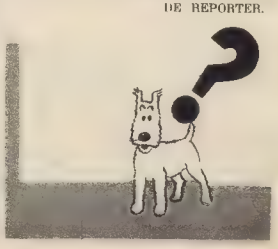

HET TOVERSTOKJE

HUGH COLLINS, Barth Honeydew en Sam Flyer, drie trouwe kameraden en alle drie leerlingen van het groot college van Lincoln, in 't Zuiden van Nebraska, hadden twee maanden verlof voor de boeg en waren vast besloten hiervan flink te profiteren.

Ze wisten dat er in 't Noorden van de staat een wonderbaar land lag, nl. « De grote Zandheuvels ». Dat land zouden ze gaan verkennen en heel het plan werd met minutieuse zorg uitgestippeld.

— We volgen de grens van Iowa tot Whitefalls, zei Collins en vandaar gaan we, langs de Oostkaap, tot aan het grondgebied van de Zand-Indianen.

De Zand-Indianen, ook Slang-Indianen geheten, zijn een arme, wilde Roodhuidenstam over wiens levenswijze de gekste dingen verteld worden. Zij houden er aan in de zandheuveis te blijven, ondanks het feit dat de bodem er onvruchtbaar is en hun slechts een armoedig bestaan biedt. De relatieve vrijheid die ze er genieten is hun meer waard dan al het overige.

De drie avonturiers sprongen in hun kleine Fordwagen en waagden de tocht door het hart van dit hopeloos, eenzame en dorre land. De twee eerste dagen liep alles van een leien dakje; ze sloegen hun tent op, kookten de meegebrachte conserven op een alcohol vuurtje, vonden hier en daar een kleine bron en schoten af en toe een mager konijntje dat door het duinzand buiteldе...

De derde dag scheen het echter alsof de geluksgodin zich van hen had afgewend. De laatste benzinetank moest er aan geloven en ook de watervoorraad was bijna uitgeput. Vertrekken is niet moeilijk, maar terugkeren is een andere zaak ! Ze zouden ten hoogste nog vijftien of twintig mijlen met het Fordje kunnen afleggen en dan zou het een heel en al nutteloos en onbruikbaar voorwerp zijn. En dan... Het water !

— We slaan er ons wel door, verklaarde Sam Flyer beslist.

Om water uit de zandheuvels van Nebraska te trekken moet men tovenaar zijn. Zo dachten de Slang-Indianen er ten minste over, die op twaalf mijlen van onze vrienden huisden, en de strak blauwe hemel afkeken in de hoop toch ergens een regenwolkje te ontdekken.

Twaalf mijlen ver waren ze gegaan om ratten, konijnen en rode patrijzen te vangen. Die lieten ze drogen in de zon en gaven het vlees aan hun vrouwen en kinderen die schreiden van honger. Sedert drie dagen waren hun lederen drinkflessen ledig, uitgedroogd tot op de laatste druppel en alhoewel de tovenaar van het dorp regen voorspeld had, was er nog nergens één wolk te bespeuren.

— We moeten de Grote Geest een offer brengen opdat hij ons niet van dorst zou laten omkomen, zei « Rode Wolf », de hoofdman van de groep. Iedereen was het hiermee eens, doch niemand bezat iets dat waardevol genoeg was om de Grote Manitoe te offeren.

Een vreemd geluid doorbrak de stilte... « Rode Wolf » klom op een heuvel om te zien wat dit gerucht wel mocht beduiden. Zijn arendsogen hadden de drie jonge ontdekkingsreizigers in hun oude Ford al dadelijk opgemerkt.

De Slang-Indianen zijn geen rovers; nog nooit werd een reiziger door hen lastig gevallen, maar op die dag moesten ze absoluut een offer vinden dat de Grote Geest zou aangenaam zijn...

Daar viel het krakende wagentje stil op de eenzame zandweg.

— We zijn in de aap gelogeerd ! zuchtten de drie vrienden terwijl ze hun Fordje bekeken.

ZZZT! ZZZT!... Daar zoefden lange, lederen lasso's door de lucht en de drie vrienden waren gevangen voor ze er zich rekenschap konden van geven.

De Roodhuiden waren noch brutaal noch wreed. Eenvoudig en eerlijk verteilde « Rode Wolf » over de miserie van zijn stam en wat zij van de Grote Geest verhoopten.

— Onze vrouwen en kinderen zullen sterven indien we dit ongeluk niet kunnen afwenden. De Grote Geest zal jullie goed ontvangen. Jullie blanke, jonge Bleekgezichten zullen onze zaak bij hem goed bepleiten ! voegde « Rode Wolf » er aan toe.

Zodra de eerste schrik voorbij was, begonnen de drie vrienden hun kansen te wikken en te wegen.

— Morgenvroeg zullen we jullie aan de Grote Geest offeren, verklaarde « Rode Wolf ». Willen jullie zo vriendelijk zijn thans met mij een pijp te roken ?

Wat er ook gebeure, nooit de moed verliezen ! Dat is de leuze van al wie jong is en de drie vrienden pijnigden hun hersens met het zoeken naar een oplossing. De zware Indiaanse tabak maakte hen misselijk, maar toch smeedden ze plannen om te ontsnappen aan de « offergeest » van de Indianen. Doch het ene plan was al onmogelijker dan het andere.

Opeens vielen de blikken van Barth Honeydew op een Roodhuid die het zand doorzocht met een fijn stokje. Het was een twijgje van een hazelaar waaruit een kleine zweep gemaakt was.

— Geef me dat eens, vroeg hij.

De Roodhuid gehoorzaamde.

— Vrienden, schreeuwde Barth, dat is een hazelaartwijgje ! Dat is toch de fameuze wichelroede der tovenaars !

De Indianen lieten hen rustig begaan, ze wisten wel dat de drie Bleekgezichten hen niet zouden ontsnappen. Met de wichelroede in de handen begon Barth van de ene rotsblok naar de andere te lopen.

De nacht viel; de schaduwen werden langer en het zand verloor zijn rossige gloed, het werd grijsgrauw.

Dikke zweetdruppels pareldeп op Barth's gezicht en heel stil bad hij :

— God !... Verlaat me niet !...

Plots begon het tere stokje in zijn hand te trillen en dan te draaien als een ringslang.

— Hak hier ! Hak hier ! riep hij tegen z'n vrienden.

Alhoewel « Rode Wolf » van dit zonderlinge gedoe niets begreep, stond hij toe dat ze naar hun auto gingen om een houweel te halen.

Barth zette zich dadelijk aan 't werk en werd geholpen door zijn vrienden en de Indianen. Na lang zwoegen boorden ze eensklaps een langgerekt gefluit, ze sprongen opzij en enkele ogenblikken later borrelde er een waterstraal uit de grond omhoog. Ze werd steeds krachtiger en ontlokte bij de Roodhuiden verbaasde en bewonderende kreten.

— Eindelijk ! riepen de drie vrienden.

— Mijn broeders, de Blanken, zijn grote tovenaars ! verklaarde « Rode Wolf » plechtig. Nu hebben de Slang-Indianen water in overvloed en zal alles beter gaan.

In plaats van de jonge avonturiers aan de Grote Manitoe op te offeren, gaf « Rode Wolf » hen gidsen om de juiste baan te tonen en paarden om het oude wagentje tot op de grens van hun grondgebied voort te slepen.

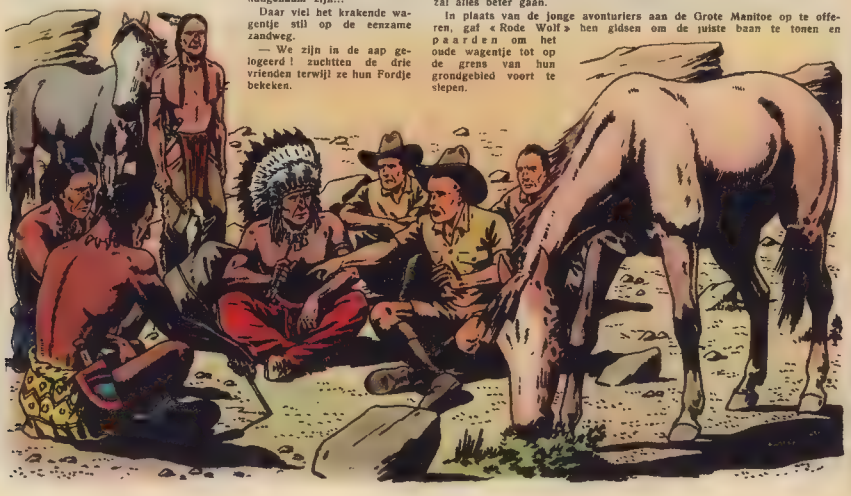

Jack, Ralph en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl », werden door een hevige storm op een onbewoond eiland geworpen. Op zekere morgen zien ze een zeilschip aan de horizon...

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

1. — Onze vrienden begrijpen welk groot gevaar ze lopen en rennen hals over kop naar het woud om er zich te verstoppen en de verdere gebeurtenissen af te wachten...

2. — Van uit hun schuilplaats zien de drie vrienden dat meerdere piraten met een roeiboot naar de kust komen. Een van hen grijpt de oude blinde kat vast en werpt haar in zee.

3. — Deze wreedheid doet de anderen schaterlachen... Jack en Ralph besluiten dadelijk een schuilplaats te zoeken waar geen rover hen ooit zal vinden.

4. — Peter kan niet zwemmen, doch de anderen laten hem niet in de steek. Ze grijpen hem stevig bij de arm en duiken samen...

5. — Gelukkig hadden onze vrienden zich op alles voorbereid en een voorraad levensmiddelen voor meerdere dagen in de rots opgestapeld.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL FILLIAERT
Geïllustreerd door J. LAUDY.

Jan Bart is tot kommandant van een eskader piraatschepen benoemd dat uitgerust werd door Duinkerkse reders Bart valt een kleine vissersvloot aan...

XI

DE schippers zakkeren dat 't helmt Scheiden hun reders uit voor rotte vis. Bij de afvaart, gaven ze nochthans de verzekering hun aandeel betaald te hebben om een bewakingsschip te bekostigen. Waar zeilt dit schip? Kapers en reders : al eenzelfde kanalje. De enen kapen openlijk, de anderen onderduims. Ze overschouwen de vlakte, moeten bekennen dat het te beschermen visgebied te uitgestrekt is, om het bewakingsschip, op 't zelfde ogenblik, toe te laten overal van dienst te kunnen wezen. Kilometers ver en wijd drijven de boten als zwarte zwanen waarvan men de hals zou hebben afgeknauwd.

Daar dondert een kanonschot en de nagalm robbelt verloren in het keltje dat Zuid-west waait. Krassend zijn de meeuwen, opwaarts tegen 't hemeldak, gaan aanleunen om beschutting te zoeken. Nog een schot. Loos poeder is 't. Geen aan- of over-al dus, die vernieling beoogt.

De kapers schijnen, sinds een tijd, meer menschelijkheidsgevoel en inschikkelijkheid aan de dag te leggen. Men zal kunnen onderhandelen, waar men vroeger doodeenvoudig ondergelopen werd, om, bij de minste weerstand, in de ruimen opgeëist te worden. Dan maar van de nood een deugd gemaakt. In de voorste rijen zijn talrijke doggers door de kaper aangepraaid geworden. Met de roeiboten komen de schippers aan boord van 't kaperschip. Een flink, sterlijk fregat dat achtien bronzen muilen, vervaarlijk, laat dreigen. Meer dan honderd besliste kerels staan voor de overval gereed. Aan redekavelen zal niet veel praten verspild moeten worden.

— We hebben geen tijd te verliezen, zegt Jan Bart. Elk drie duizend pond. Aannemen of op sleeptouw. Wie zegt dat uw bark een oude karkas is? Versleten netten en slechte vangst? Kennen dat liedje. Drie duizend pond. Twee duizend, zegt ge. Gaat niet, beslist niet

— 't Bied twee duizend vijf honderd. Toe, Bart, 't kan toch voor twee duizend vijf honderd?

— Akkoord, omdat ik nog in mijn huwelijksdagen ben

De prijsbuitbewijzen worden volgekrabbeld. De schippers tekenen. Dat zal later verzilverd worden. Nogal schappelijk, denken de schippers. De reder is toch tegen oorlogsrisico verzekerd en de vangst kan 't losgeld grotendeel vergoeden. Maar dan zullen ze nog enigen tijd moeten doorvissen

— Toe, Bart, vermits gij nog in een goeie dag zijt, sta nog enkele nachten vistijd toe

We zijn allemaal moeders kinderen, denkt Jan. Maar er bestaan toch oorlogsonderrichtingen die 't verbieden! Niet alleen de prijsbuit komt in aanmerking, ook de bevoorrading van 't land. En de bevoorrading moet, op stelselmatige wijze, gedwarsboomd worden.

— 't Kan niet en 't mag niet. Dadelijk naar de haven terug.

— Zijn we allen dan niet van 't zelfde bed en 't zelfde bloed, kapitein Bart? Wij zijn toch geen oorlogsvolk?

Neen, oorlogsvolk zijn ze eigenlijk niet. Alhans niet in 't uitoefenen van hun bedrijf. Zwatelaars die hun kost op zee moeten verdienen. Goed zo. De echte oorlogsmannen zullen het des te strenger beboeten. Hij zal de schippers een paar tijen laten doorvissen. Zodoende halen ze de geleden schade, wellicht ruimschoots in. En op vertoon van hun losbrief zal geen enkele kaper hen gedurende de vastgestelde en bepaalde tijd, lastig durven vallen. Kapers hebben onderling ook een erewoord! Men kaapt zijn deel, maar 't deel van anderen, laat men ongerept en met vrede.

— 'k Geef u drie dagen. De wind zit slecht en de zee is niet te best, zegt Jan glimlachend en pinkoogend. Bij onderhoor weet ge dus waaraan u te houden Maar die drie dagen houd ik in mijn ruif voor een ander die me voor de boeg loopt Breng de gijzelaars over en... goeie vangst.

Kwartiermeesters of stuurmannen worden van de op prijsgestelde doggers aan boord van 't kaperschip gebracht. Te Duinkerke zullen ze zolang in hechtenis blijven, totdat het overeen gekomen bedrag van het losgeld afbetaald wordt. De dag is niet slecht geweest. Een twintigtal haringschippers hebben hem hun tol betaald. Maar voor de reders mag het toch geen schitterende zaak genoemd worden Dat laat Jan voor deze maal, koud Hij heeft zijn belofte jegens Nicole ingelost. Ze kunnen beiden tevreden zijn. Zes dagen na zijn afvaart loopt hij Duinkerke binnen, om dadelijk daarna terug uit te zeilen, maar ditmaal op jacht naar beter en groter wild

Een kouwelijke, huiverachtige October-dag. Van in de morgen is het beginnen motregenen en mistenvendels weven zee, rede en stad, in een wuivende lijkwade Geen weder om er een hond door te jagen. En Jan moet er nochtans door. Dan nog in een stemming om iemand uit zijn vel te doen springen. Alles Omaer's schuld, sputtert Jan. Waarom hem volstrekt willen verplichten een twintigtal matrozen van vreemde afkomst aan boord te nemen? Om de mannen van 't zeewezen genoegen te doen? Maar dan krijgt hij zelf ruzie op zijn dek. Dit uitschot van 't havenkwartier, dat baas op zijn schip wilde spelen! Wat de Vlaamse manschap, natuurlijk niet lijden kon. En met reden! 't Had een vechtpartij in regel en een bloedige aftakeling der vreemde ratten voor gevolg. Alles gedurende een stonde afwezigheid.

Nu moet hij kantoor in en kantoor uit, om dit garen effen te spinnen. En nog een paar dagen verliezen om zijn bemanning voltallig te werven. Wat hij nog nooit had gedaan moet hij nu verrichten De wervingskroegen op de kaai gaan afketsen om matrozen te zoeken. Zij liepen er immers zo dik niet meer. De goeie, natuurlijk. De geweldige ontwikkeling in de vaart snapte goeie en slechte aan boord Alleen 't rapalje bleef zonder vaart

Jan was, volgens Omaer, de geschikte man om dit rapalje andere manieren te leren. 't Gevolg was het opklaren van een onbehaaglijk standje.

Als een druipende poedel valt hij « De Wilde Zee » binnen. De waard weet echter goeie mare. Hij heeft reeds een tiental matrozen kunnen ompraten. Vanavond moeten er nog een paar bescheid komen geven. Dat stemt Jan milder.

— Geen kwaad bloed maken, Jan. Wat is er van de rebelje geworden?

(Wordt voortgezet)

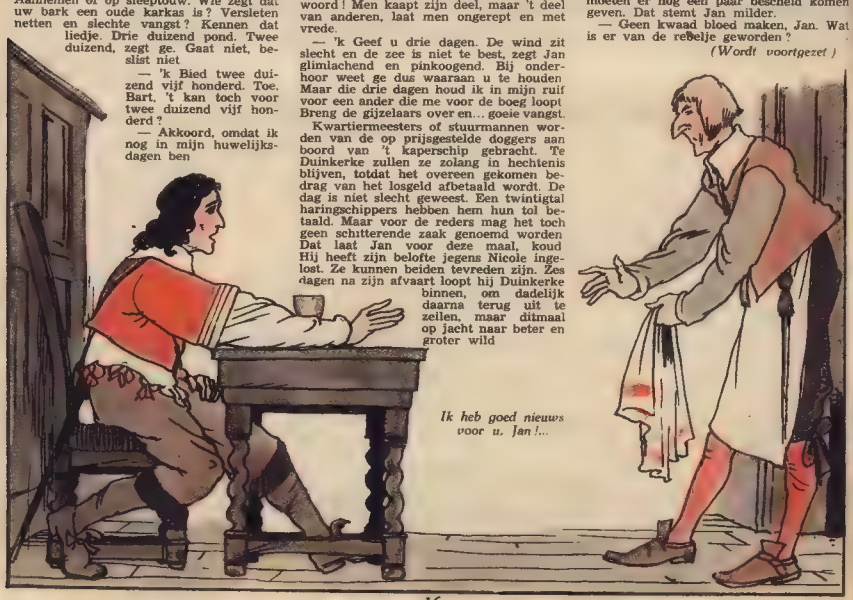

Ik heb goed nieuws voor u, Jan!...

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Tekst van Roger Leclerc

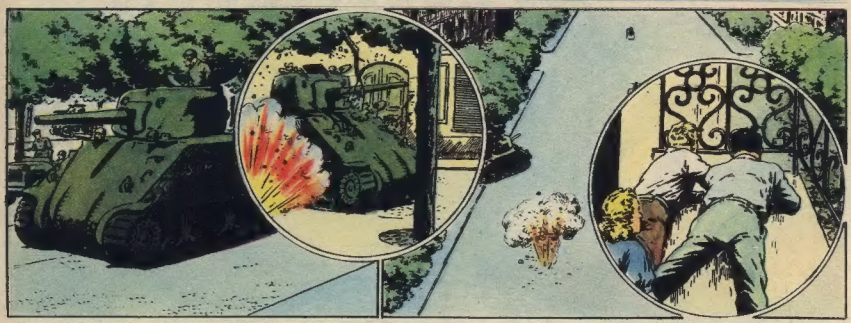

De grote laan « Champs Elysées » is geheel verlaten... Ze loopt tot aan de « Place de la Concorde »... Quinlou, chef van de pantserwagen « Simoun », wil uitstappen, maar zijn kapitein, Durville, zegt dat hij overdrijft : « M'n beste, je denkt zeker dat je generaal Leclerc zelf bent ! » De « Simoun » en de « Siroco » rijden langzaam over de stoep. Opeens suizen drie obussen. Boomtakken knakken af en vallen op de pantserwagens. Er vliegt een lamp stuk. Oef ! Plat tegen de grond op het balkon kijken drie Parijzenaars naar het schouwspel. « Die obus komt van de « Place de la Concorde » ! Ik zag de vlam ! » — « Denk je ? Dat is te ver !» — « Ik ben er zeker van ! Kijk ! Kijk ! »

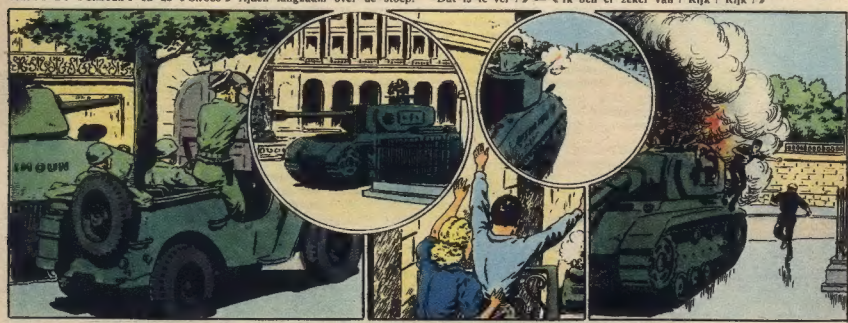

De « Simoun » en de « Siroco » gaan nog steeds vooruit. Durville en zijn kameraden, die in een jeep hebben plaats genomen, zoeken de tegenstander. Onmogelijk ! Een « Panter » op de plaats, naast de zuil. Ook Quinlou heeft het gezien en beveelt : « Vuur ! » Het schot gaat af en de « Simoun » verstopt zich terug achter de bomen. Op het balkon der vijfde verdieping wordt gejuicht. « Geraakt, jongens ! » En inderdaad, de vijandelijke pantserwagen werd geraakt en is nu verborgen achter een zwarte rookgordijn. Opeens verschijnen er overal mensen op de laan en in een paar ogenblikken...

... Zijn de « Simoun » en de « Siroco » omringd van verheugde Parijzenaars. Geen middel om er nog uit te geraken. De lui van het balkon zijn er ook bij en willen op de zege drinken ! Leclerc is Parijs langs de Orleans-poort binnen gereden. Overal waar hij komt, verschijnen er vaandels, de menigte omjoelt zijn wagen. Hij geniet van deze uren. Alle klokken van Parijs verwelkomen Philippe de Hautecloque !

(Wordt voortgezet.)

Wij zien sterren die sinds 2000 jaar uitgedoofd zijn

Het is met onze zintuigen en in 't bijzonder met onze ogen dat wij een idee kunnen vormen van de buitenwereld. Wij zien mensen en voorwerpen dank zij het lichtend beeld dat ze op onze ogen maken. Met behulp van onze zintuigen vormen wij een beeld van al wat er zich rond ons afspeelt, maar toch mogen we niet denken dat we de dingen steeds zien zoals ze in werkelijkheid zijn !

De straal afkomstig van een lichtcentrum plant zich niet onmiddellijk doorheen heel de ruimte voort, doch heeft er een zekere tijd voor nodig. Hoe verder we nu van het lichtcentrum verwijderd zijn hoe meer tijd de straal zal nodig hebben om ons oog te bereiken.

DE SNELHEID VAN HET LICHT

Vele, vele eeuwen hebben de geleerden zich de hersens gepijnigd met de vraag : « Hoe snel gaat het licht? » In de XVIIe eeuw vond de Deense astronoom Roemer de oplossing. Na tal van ingewikkelde berekingen kwam hij tot de slotsom dat het licht de ruimte doorkliefd met een snelheid van 300.000 kilometer of 75.000 mijlen per sekonde! Deze fantastische snelheid is zes honderd maal groter dan de snelheid van een kanonbal en tien duizend twee honderd maal groter dan de snelheid waarmee de aarde om haar as draait (de aarde doet slechts 29.500 kilometer per sekonde). Het *licht* is negen honderd en tien duizend maal sneller dan het *geluid!* Vele jaren later hebben de astronomen Fizeau en Cornu, die over veel nauwkeuriger instrumenten beschikten, de cijfers door Roemer gevonden bevestigd.

ZONDERLINGE FEITEN !

We weten nu dat het licht tijd nodig heeft om doorheen de ruimte te boren en dat wij een gebeurtenis slechts zien op het ogenblik dat de straal ons netvlies raakt.

Als de nachthemel hoog en helder boven ons staat, dan zien we de sterren of beter we denken ze te zien, want de sterren zelf zien we toch niet, doch wel de lichtstralen welke van deze sterren vertrokken. Deze stralenbundels vertrokken vóór één jaar, vóór honderd jaar en sommigen voor een millioen jaren, *doch bereiken pas thans ons oog!* Misschien is de ster, wier licht we nog helder zien fonkelen, reeds een eeuw geleden uitgedoofd, haar stralen reizen echter nog door de ruimte en raken de ogen van al de waarnemers op hun weg.

Sommige sterren zijn zo ver van de aarde verwijderd, dat de sterrekundigen de afstand niet meer in cijfers uitdrukken, doch alleen aanduiden hoeveel tijd het licht, uitgaande van de sterren, nodig heeft om ons gezichtsveld te bereiken. Hier dan een paar cijfers die betrekking hebben op de sterren welke wij aan onze hemel zien.

Het licht van Alpha en Centaur heeft vier jaar tijd nodig om tot bij ons te komen, Sirius, de schitterendste van onze hemel, bereikt ons in tien jaar, Capella dertig jaar en half, Beta en Cocher vier en vijftig jaar!... En dat zijn de sterren die het dichtst bij de wereld staan. De sterren van de negende grote, d.w.z. diegenen die men nog met het blote oog kan ontwaren, zenden hun licht uit dat ons bereikt na zes honderd jaar! Denken we ons nu eventjes zes honderd jaar terug, dat was 1349, de Guldensporenslag was toen lang uitgevochten en de Wijze man van Gent vier jaar vermoord.

Moesten er op de ster Capella mensen wonen, — doch deze ster is onbewoond, — dan zouden ze nu het geallieerd offensief kunnen bekijken dat in het jaar 1918 in het Oosten ontploodt werd.

MOESTEN WE DE SNELHEID VAN HET LICHT KUNNEN VOORBIJSTREVEN !

Het licht ontwikkelt dus een snelheid van zes honderd kilometer per sekonde. Moesten we die snelheid kunnen overschrijden (wat een absurde veronderstelling is, want ook aan de snelheid is een grens en die van het licht is de uiterste!)en ons in de ruimte kunnen bewegen, los van de dampkring en alle andere hinderende natuurwetten, en ons op een zeker ogenblik omdraaien, dan zouden we daar, b.v., de ontscheping van de geallieerde strijdkrachten op de kust van Normandië kunnen bijwonen of de bloedige strijd in het Oosten. Dit op voorwaarde natuurlijk dat we over en telescoop zouden beschikken die zou toelaten van op die afstand de aarde te bekijken en de gebeurtenissen zich overdag afspelen. Jullie weten zeker reeds dat de aarde zelf geen licht uitstraalt, doch haar licht krijgt van de zon en dit weerkaatst.

Fantastisch !

Van alles en nog wat...

DE « VIKINGERS » 1949

● *Vijftien honderd jaar geleden zette de eerste Viking in Engeland voet aan wal. Om dit feit te herdenken heeft de Deense toeristenbond een boot doen bouwen, die tot in de kleinste bijzonderheden, een trouwe weergave is van de schepen waarmee de Vikingers hun rooftochten ondernamen. De twee en vijftig roeiers van Denemarken hebben er op 18 juli in plaats genomen en zijn de haven van Jutland uitgelopen met bestemming voor Engeland. De roeiers waren gekleed als Vikingers. Tijdens de overtocht hebben ze zich uitsluitend met oesters, hesp en ajuin gevoed en alleen « mede » gedronken.*

TUNNEL NAAR AFRIKA

● Met de plannen voor een tunnel naar Afrika boudt men zich reeds twee en vijftig jaar bezig. De zeestraat van Gibraltar naar Afrika is slechts 9,5 mijlen breed. De tunnel zou echter aan weerskanten een eind in het binnenland uitkomen, zodat deze in 't geheel 17 mijlen lang zou zijn.

In 1927 hebben Spanje, Frankrijk, Italië, Portugal en Engeland hierover onderhandelingen gevoerd, later werden ze dan weer afgebroken. Men spreekt thans opnieuw over de verwezenlijking van de oude droom van Engeland, nl. een spoorlijn van Kairo recht naar het binnenland van Zuid-Afrika. Deze spoorlijn zou veel reizen over 't water sparen en 't verkeer zou vlugger geschieden.

EEN VLAAMS WEEKBLAD IN ZUID-AMERIKA

● *In de* Gazette van Detroit, *een Vlaams weekblad van Noord-Amerika, lazen wij dat er eerlang ook in Zuid-Amerika een Vlaams dagblad zal uitgegeven worden ten gerieve van de vele Vlamingen welke zich de laatste twee jaar aldaar hebben neergezet.*

VERVOER VAN BLOED

● Een zeer belangrijke taak welke geregeld aan de K.L.M. wordt toevertrouwd, is het vervoer van bloed. De eerste maal geschiedde dit in 1947, van Amsterdam naar Batavia. Het vliegtuig is bij dit vervoer het beste middel. Omdat bloed slechts twee tot drie weken goed blijft, moet het vervoer zo voorzichtig mogelijk gebeuren en bovendien door het voortdurend verversen van het ijs op de juiste temperatuur gehouden worden. Thans vervoert de K.L.M. regelmatig bloed van Brussel naar het O.-L. Vrouw Hospitaal van Amsterdam, waar het tot gedroogd bloedplasma verwerkt wordt dat onbeperkte tijd kan goed blijven.

Talrijke personen hebben hun leven te danken aan de tussenkomst van een vliegtuig, hetzij door een tijdig en snel vervoer naar het ziekenhuis, hetzij door de aanvoer van hoogst noodzakelijke en schaarse genees- en voedingsmiddelen. Zo werd onder-meer de Belgische baby Jacques Joniet, die nauwelijks twee maanden oud was en een dringende operatie aan de slokdarm moest ondergaan, gered. Nog geen veertien uur na zijn vertrek uit Belgisch Kongo lag hij op de operatietafel van de Sint-Raphael kliniek van Leuven.

EEN MERKWAARDIGE VLIEGTUIGLADING

● *Over enkele dagen zal de K.L.M. een ongewone lading te Londen afleveren, nl. 7,5 ton gedroogde schapendarmen die van uit het Verre Oosten komen en een gezamelijke tengte hebben van 3.520 km., dat is de afstand Londen-Kairo ! Deze schapendarmen worden door een Londense firma gebruikt voor het maken van dertig millioen worstjes die met acht honderd veertig ton worstenvlees zullen gevuld worden !*

NAAR EEN WERELDTENTOONSTELLING IN PARIJS

● Het jaar 1955 zal tegelijkertijd de 100e verjaardag van de éérste wereldtentoonstelling zijn en de 10e verjaardag van de overwinning der geallieerden.

Om deze beide feiten te herdenken, heeft men besloten op die datum te Parijs een wereldtentoonstelling te houden, die een duidelijk beeld zal geven van de wederopbouw van Europa en de hele wereld.

EEN PRETTIG TIJDVERDRIJF

0x 9 + 1 = 1
1x 9 + 2 = 11
12x 9 + 3 = 111
123x 9 + 4 = 1111
1234x 9 + 5 = 11111
12345x 9 + 6 = 111111
123456x 9 + 7 = 1111111
1234567x 9 + 8 = 11111111
12345678x 9 + 9 = 111111111

1x 8 + 1 = 9
12x 8 + 2 = 98
123x 8 + 3 = 987
1234x 8 + 4 = 9876
12345x 8 + 5 = 98765
123456x 8 + 6 = 987654
1234567x 8 + 7 = 9876543
12345678x 8 + 8 = 98765432
123456789x 8 + 9 = 987654321

Zo jullie dit niet geloven, reken het dan maar eens na !

OPLOSSING Nr 31

Horiz. : 1. Dwerg. - 2. Aureool - Cid. - 3. Siendriaan. - 4. K - Tekenen. - 5. Es - Ran.

Vertik. : 1. Das. - 2. Wulk. - 3. Ere. - 4. Rente. - 5. Godes. - 6. Ork. - 7. Lier. - 8. Ana. - 9. Caen. - 10. Inn.

KRUISWOORDRAADSEL

Horiz. : 1. Bepalend lidwoord. - 2. Kever. - 3. Fruit. - 4. Pas verjaardigd, vers. - 5. Beschermgeest, schutsengel. - 6. Beven. - 7. Voorzichtig, zorgvuldig. - 8. Troef negen in sommige kaartspelen - Slede. - 9. Veter, rijgsnoer.

Vertik. : 1. Smaak en spreekorgaan. - 2. Geel gedeelte van een ei. - 3. Nalatenschap. - 4. Bloemenrukers. - 5. Zeeslakken. - 6. Vissen met door een paard getrokken net. - 7. Op dit ogenblik. - 8. Knaagdier. - 9. Muzieknoot. - 10. Chinese afstandsmaat.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : DE WRAAK VAN Mr COTDOR

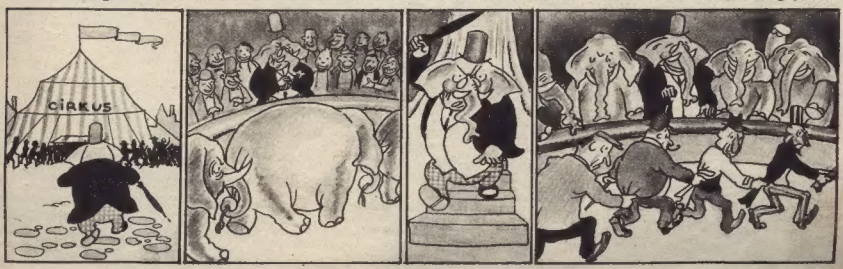

HET GEHEIM VAN DE ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar-P. JACOBS.)

De basis wordt door de troepen van Olrik belegerd. Mortimer slaagt er echter in twee Zwaardvissen klaar te krijgen. Blake vertrekt eerst. Na een heftige strijd moet hij met zijn valscherm neerkomen. Mortimer kan hem redden. De professor bindt dan de strijd aan met de « Kang-Hi »...

ONDANKS DE RAKETTEN DIE ROND HEM ONTPLOFFEN STORT DE « ZWAARDVIS » ZICH ALS EEN METEOOR OP DE BATTERIJEN EN...

EEN OGENBLIK LATER VERDWIJNEN KANONNEN EN MANSCHAPPEN IN EEN ZEE VAN VUUR EN ROOK...

OLRIK, DIE HET SCHOUWSPEL VAN OP DE BRUG GADESLAAT, HAAST ZICH NAAR EEN TOESTEL DAT VERTREKKENSGEREED STAAT. HET IS HOOG TIJD, WANT DE « SX-2 » HERNEEMT ZIJN AANVAL.

VANUIT DE LUCHT RICHT MORTIMER EEN REGEN VAN ATOOMRAKETTEN OP Z'N LAATSTE GROTE VIJAND, DE « KANG-HI » WORDT OPENGEREten EN ONTPLOFT OP HETZELFDE OGENBLIK DAT OLRIK MET ZIJN TOESTEL OPSTIJGT. HET VLIEGTUIG DUIKT, DOCH KAN ZICH WEER OPRICHTEN EN VERDWIJNT IN EEN ROOKWOLK...

ALS MORTIMER ZIET DAT DE GOLVEN REEDS OVER HET VLIEGTUIGMOEDERSCHIP SPOELEN, NEEMT HIJ DE OVERGEBLEVEN VAARTUIGEN, DIE NAAR ALLE RICHTINGEN UITEENSTUIVEN, NOGMAALS ONDER VUUR. OP DIT MOMENT SEINT BLAKE DAT HIJ VEILIG DE GROND BEREIKTE.

EEN UUR LATER RICHT SIR WILLIAMS EEN RADIOBOODSCHAP TOT HEEL DE WERELD.

HALLO ! HALLO ! HIER « DE VRIJE WERELD » HALLO ! HALLO ! EEN BELANGRIJK BERICHT VOOR ALLE CLANDESTIENE RADIO'S.

VANDAAG LEDEN DE GELEN EEN BLOEDIGE NEDERLAAG, DAT IS DE VOORBODE VAN HUN TOTALE VERNIETIGING. TWEE PROTOTYPES VAN EEN NIEUW WAPEN, DE « ZWAARDVIS » GENAAMD, GEBOUWD IN EEN GEHEIME BASIS VAN DE ZEE VAN OMAN, HEBBEN

DE TROEPEN DER GELEN, EVENALS HUN ZEE- EN LUCHTSTRIJDKRACHTEN VERSLAGEN. EEN MACHTIG ESKADER VAN DEZE VERSCHRIKKELIJKE « ZWAARDVISSEN » STAAT KLAAR ! HET UUR DER BEVRIJDING IS GESLAGEN ! DOOD AAN DE OVERWELDIGER !

INTUSSEN SPREEKT MORTIMER MET DE TECHNICI VAN DE MONTAGE HALL...

« VLUG, JONGENS, AAN 'T WERK ! WE MOETEN EEN ESKADER KLAAR HEBBEN VOOR DE ANDEREN DE TIJD KRIJGEN ZICH TE HERSTELLEN ! »

(Wordt voortgezet.)